

УВАЖАЕМИ РОДИТЕЛИ,

Създавайки "["Българско школо"](#)", ние с моята съпруга Ева сбъднахме една своя мечта. Сградата е хубава, но по-важното е, че "Българско школо" е може би най-доброто начално училище в България. Не може да не сте усетили духа на това културно средище в програмата, с която децата откриха учебната година. Не може да не се гордеем с отличията, които те печелят всяка година, и с тяхната висока успеваемост при кандидатстване в елитните гимназии и колежи. Всичко това се дължи на професионалните и личните качества на преподавателите, които ежедневно, без да се щадят, споделят с децата своите знания, своята любов и отношение към живота и света.

Аз вярвам, че Вие мечтаете Вашите деца да получат най-доброто и сте твърдо решени да им помагате във всичко, за да бъдат те по-успешни и по-щастливи от нас. И съм сигурен, че имайки Вас и своите учители, те имат повече от другите свои връстници в България!

Но се питам дали това е достатъчно, за да поискат и те да отглеждат и възпитават своите деца в нашето общество? Обективният и честен отговор е - едва ли.

Аз не съм песимист, а реалист. За съжаление, Вие и учителите не сте представителна извадка за нашето общество. Децата не виждат около себе си достатъчно много други хора, които приличат на Вас, за да поискат да живеят и да се развиват тук. Тъжното е, че вероятно и Вие, които сте връстници на нашите с Ева деца, имате същото усещане. И мнозина неведнъж са се укорявали, че са останали в България, докато много от приятелите им заминаха. Не съм сигурен, че всички потърсили по-добър живот са намерили това, което им е липсвало тук. Но е безспорен факт, че са опитали. **Не е ли време и ние, които останахме, да се опитаме поне да поправим, ако не можем да премахнем съвсем, онези недъзи и уродливости от нашия живот, които ни дразнят и които със сигурност ще бъдат основна причина и за нашите деца да напуснат България?**

Една обществена промяна е възможна само с индивидуални усилия и общи действия. А решението за всяко човешко действие се мотивира от очакването, че то ще доведе до нещо по-добро. Всеки от нас разбира това "по-добро" по различен начин. Но е сигурен, че е нужна промяна и е готов да помогне с каквото може за нея.

Затова аз се обръщам към онези от Вас, които продължават да мечтаят за едно по-добро общество за себе си и за своите деца. Общество, в което не се очаква да направиш хората добри със закон и с принуда. Общество, в което хората са заедно, защото имат нужда един от друг. В което всеки се старее да реализира своите очаквания и да поеме своите отговорности. Общество, в което хората са солидарни, съпричастни и готови за сътрудничество. В което не институциите диктуват живота на хората, а гражданите налагат дневния ред на институциите.

За съжаление, нашето общество днес е съвършено различно. И аз съм сигурен, че нито смешната пропаганда на безсмислените ни политици, нито искрените Ви молби или заклинания ще задържат утре Вашите пораснали деца тук. А и защо да възпрепятствате или направо спирате техния стремеж да изживеят живота си по-добре? Това е техният живот и те са в правото си да искат да се реализират максимално и свободно. За да бъдат добър пример за своите деца.

Аз не съм алтруист и никога няма да бъда. Но знам, че всеки може да бъде полезен за другите, без да им позволява да го считат за своя собственост. Само така можем да измерим постигнатото и да намерим основания за гордост. Защото с напредването на възрастта само тази гордост ни крепи и ни позволява да ходим с високо вдигната глава.

Забелязали ли сте как се променя нашето излъчване, когато до нас са нашите внуци? Вгледайте се в своите родители! Това е онази радост от случилото се във живота ни, за която не сме много сигурни, че заслугата е наша. Радост, че поне в това ни е провървяло. Защото е истински късмет, че в пошлите години на Вашето съзряване Вие станяхте такива, каквито сте. Защото каквото и да Ви говорим, истината е, че се срамуваме от това, което не направихме, и от това, което позволихме презрени от нас хора да направят. Защото дълбоко съжаляваме, че в много случаи не успяхме да бъдем добрият пример за Вас. Не защото не искахме или не бяхме достатъчно етични. Напротив! Но не успяхме да Ви покажем и да Ви накараме да повярвате, че етиката в живота не е от глупост, а е ценност, без която човек не може да бъде човек. Презрението ни към демонстративно забогатяващите не ни предизвика на бунт, а си остана обикновено мърморене, което с право оприличавахте на баснята за киселото грозде.

Не, ние не се гордеем с това, което се случи с нашето общество през последните 25 години. Но днес, изправени пред Вас и нашите внуци, ние не искаме прошка. Искаме реванш! Искаме да се реабилитираме пред Вас. Искаме да Ви докажем, че сме достойни за Вас. Не искаме, когато остарееете, да продължите да плащате за нашите грешки и да останете тук, проклинайки тази земя, сами - без своите деца и внуци!

Държавата на българските политици няма да ни помогне да открием и да покажем на децата си множеството нормални, талантливи, отдадени хора, които също като нас мечтаят за едно по-добро общество. Напротив - тя ще се възползва от факта, че продължаваме да живеем всеки за себе си, да се обграждаме с високи стени, незабелязали, че преди 25 години беше отменено едно робство. И т.нар. политици с все по-широка крачка и все по-убедено ще водят българите към ново робство. Не е задължително всички да го правят нарочно, някои може да са просто заблудени. Но това не означава, че трябва да ги оставим да управляват съдбата ни и да предопределят бъдещето на нашите деца!

Ние знаем какво трябва да направим. Трябва да докажем, че животът не е просто един физиологичен процес. Животът е емоция и съпричастност. Животът е онова удоволствието и удовлетвореност, които изпитваш, когато живееш в общност от хора, които споделят твоите ценности, радости, болки. Това може да стане само с личен пример. **Свободни хора се възпитават само с пример.**

В целия свободен свят училището е институцията, около и чрез която се формират и съществуват свободните човешки общности. Нека и ние се съберем около училището на своите деца и да се опитаме да дадем този добър и толкова важен за тях пример!

Не става дума за пари! Възхищението и гордостта в детските очи не се купуват с пари!

Не е важен и мащабът на това, което ще направим заедно. Дали ще почистим и подредим една квартална градинка, дали ще отидем на поход до Черни връх в подкрепа на някоя екологична, или друга обществена кауза, дали ще организираме конкурс за таланти, дали ще учредим награди за победителите в различни състезания или олимпиади, ще решим заедно. Не е съществено и как ще се организираме – дали с родителски комитет, дали чрез социалните мрежи, или по друг начин.

Важното е всяка наша идея да получи подкрепата на възможно най-голям брой родители. И да бъде реализирана с участието на нашите деца - не само от "Българско школо", а и от другите училища. Вярвам, че нашият добър пример ще бъде последван от родителите и децата в други райони и градове.

Затова нека вземем живота в свои ръце! Всеки емигрант е обществен сирак. Нека попречим на осиротяването и на нашите деца! Нека възродим обичаите на българското общество и да създадем на тяхна база своите институции. Ние имаме нужда един от друг. Имаме нужда от свое общество. Ако сега не се преборим, утре ще се окажем майки и бащи, баби и дядовци на емигранти! Не е важно докъде ще стигнем! Важното е да започнем.

Искрено ваш,

Сашо Дончев